

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—	Ετησίᾳ φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος » 6,50	Ἑξάμηνος » 8.—
Τρίμηνος » 3,50	Τρίμηνος » 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φόλλα προηγουμένων ἔτων, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρωπαϊκοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 10

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κι' ἀφοῦ τὸ κατάφερε, ἔξυσε τὸ κοψίδι κι' ἀπὸ τίς δυὸ μεριεῖς, γιὰ νὰ τὸ ἰσιώσῃ, κι' ἐπειτα πάλι τὸ ἔκοψε σὲ τετραγωνάκια. Ἔτσι ἔκαμε καμιὰ δωδεκαριά πλακίτσες, ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο μέγεθος ὅλες.

Τὸν παρακολουθοῦσα μὲ τὰ μάτια, ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ πῶς μὲ τὰ ξυλάκια ἐκεῖνα θὰ τοῦ ἔκανε βιβλίο. Γιατ' ὅσο ἀμάθητος κι' ἂν ἦμουν, ἤξερα πῶς τὸ βιβλίο ἔχει φύλλα καὶ τὰ φύλλα ἔχουν κάτι μαῦρα σημάδια. Ποῦ ἦταν τὰ φύλλα; ποῦ ἦταν τὰ μαῦρα σημάδια;

— Σὲ καθὲν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξυλάκια, —μοῦ ἐξήγησ' ἐπιτέλους ὁ Βιτάλης, — θὰ χαράξω αὐριο, μὲ τὴ μύτη τοῦ σουγιᾶ μου, ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔτσι θὰ μάλῃς τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων κι' ἀφοῦ τὰ συνειθίσκῃς καλὰ, ὥστε νὰ τὰ γνωρίζῃς ἀμέσως, θὰ σὲ μάθω νὰ τὰ ἐνώνῃς καὶ νὰ σχηματίζῃς μ' αὐτὰ λέξεις. Κι' ἄμα μάλῃς ἔτσι νὰ σχηματίζῃς κάθε λέξη ποῦ θὰ σοῦ λέω, τότε θὰ μπορῇς νὰ διαβάζῃς στὸ κάθε βιβλίο.

Ἔτσι ἔγεινε. Σὲ λίγο οἱ τσέπες μου ἦταν γεμάτες ἀπὸ τίς ξυλίνες ἐκείνες πλακίτσες, ποὺ καθεμιὰ εἶχε κι' ἀπὸ ἓνα γράμμα. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἄργησα νὰ τὰ μάθω καὶ νὰ τὰ ξεχωρίζω. Τὸ διάβασμα ὅμως ἦταν ἄλλο! Δὲν τὰ καταφέρναι καθόλου καλὰ κι' ἤλθε μάλιστα στιγμή ποὺ μετάνοιωτα γιατί γύρεψα νὰ μάθω γράμματα...

Πρέπει ὅμως νὰ πῶ, γιὰ νὰ εἶμαι δίκιος στὸν ἑαυτό μου, πῶς δὲν μετάνοιωσ' ἀπὸ ὀνηρία, παρ' ἀπὸ φιλοτιμία.

Ἐκεῖ ποῦ μὲ μάθαινε μένα τὰ γράμματα, ὁ Βιτάλης συλλογίσθηκε

πῶς μπορούσε νὰ τὰ μαθαίνει συγχρόνως καὶ τοῦ Κάπη. Ἀφοῦ ὁ σκύλος κατῴρωσε νὰ βάλῃ στὸ κεφάλι του τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ρολογιοῦ, γιατί δὲν θάβαζε καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἔτσι κάναμε μάθημα μαζί. Εἶχα γίνει συμμαθητῆς τοῦ Κάπη, ἢ ὁ Κάπη εἶχε γίνει δικός μου, — ὅπως θέλετε. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ σκύλος δὲν θάλεγε τὰ γράμματα ποὺ ἔδλεπε, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ μιλή' ἀπὸ τὰ ξυλάκια ὅμως ποὺ ἦταν ἀρραδιασμένα στὸ χορτάρι, ἔπρεπε νὰ τραβᾷ μὲ τὸ πόδι του ὅποιο γράμμα τοῦ ἔλεγε ὁ δάσκαλός μας.

Στὴν ἀρχή, ἐγὼ μάθαινα γρηγορώτερ'

ἀπὸ τὸ σκύλο. Μ' ἂν ἐγὼ εἶχα περισσὸν τοῦ, ἐκεῖνος εἶχε καλύτερη μνήμη. Ἀμα ὁ Κάπη μάθαινε μιά φορὰ κάτι τι, τὸ μάθαινε γιὰ πάντα. Δὲν τὸ ξεχνούσε πιά καί, καθὼς ἦταν καὶ προσεκτικός, δὲν ἐδίσταζε καὶ δὲν ἐλάθευε ποτέ.

Ἔτσι, κάθε φορὰ ποῦ ἔκανα λάθος, ὁ δάσκαλός μας ἔλεγε:

— Ὁ Κάπη θὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ πρὶν ἀπὸ τὸ Ρεμῇ.

Κι' ὁ σκύλος, ποῦ τὸ καταλάβαινε βέβαια, κουνούσε τὴν οὐρὰ του θριαμβευτικά.

— Πιὸ ζῶο ἀπὸ ἓνα ζῶο' στὸ θέατρο πάει καλὰ, ἔλεγε ἀκόμα ὁ Βιτάλης' ἐστὶ ζωὴ ὅμως εἶναι λιγάκι ντροπῇ.

Μὰ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ φιλοτιμήθηκα, ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατά, κι' ἐνῶ ὁ καίμενος ὁ σκύλος δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ γράφῃ τὸ νομά του, τραβῶντας τὰ πέντε ψηφία ποῦ τὸ ἐσχημάτιζαν, ἐγὼ κατὰφερα ἐπὶ τέλους νὰ διαβάζω καὶ σὲ βιβλία.

— Τώρα ποῦ ἔμαθες νὰ διαβάζῃς τὰ λόγια, μοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ Βιτάλης, θέλεις νὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς καὶ μουσική;

— Κι' ἄμα μάθω μουσική, θὰ μπορῶ νὰ τραγουδῶ σὰν καὶ σᾶς;

Ἀλήθεια, ὁ Βιτάλης τραγουδοῦσε κάπου-κάπου καί, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ἦταν πανηγύρι γιὰ μένα νὰ τὸν ἀκούω!

— Ἦθελες λοιπὸν νὰ τραγουδᾷς σὰν καὶ μένα;

— Ὡ, σὰν καὶ σᾶς . . . καταλαβαίνω πῶς εἶναι ἀδύνατο . . . Μὰ τέλος πάντων νὰ τραγουδῶ.

— Αἰσθάνεσαι εὐχαρίστηση ὅταν τραγουδῶ;

— Πολλή, πάρα πολλή!.. Τὰ ἡδὸνι κελαῖδαι καλὰ, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐσεῖς τραγουδᾶτε ἀκόμα καλύτερα. Ἐπειτα, δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο. Σὰν τραγουδᾶτε σεῖς, με κανεὶτε ὅπως θέλετε. Μοῦρχειται πότε νὰ κλαίω καὶ πότε νὰ γελῶ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ κάτι ἄλλο, ποῦ μπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ ἀνόητο . . . μ' ἄμα τραγουδᾶτε σεῖς κάτι λυ-

«Εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ διαβάσω...» (Σελ. 74, στ. 6)

πητερό, με ξαναγυρίζετε στη μάνα-Μπαρμπερίνα και μου φαίνεται πως τη βλέπω στο σπίτι μας. Κι' όμως δεν καταλαβαίνω τα λόγια του τραγουδιού σας, αφού είναι ιταλικά...

Τον κοίταξα καθώς του μιλούσα και τα μάτια του μου φάνηκαν δακρυσμένα. Σταμάτησα τότε και τον ρώτησα μήπως τα λόγια μου του κάνουν λύπη.

— Όχι, παιδί μου, μου αποκρίθηκε με συγκινημένη φωνή· τα λόγια σου δεν με λυπούν, απεναντίας μου θυμίζουν τα νειάτα μου, τον καλό μου καιρό· έννοια σου, θα σε μάθω να τραγουδάς και, καθώς έχεις καρδιά, θα κάνης και συ τον κόσμο να κλαίει και να σε χειροκροτεί. Θα ιδής.

Σώπαζε άξαφνα και κατάλαβα πως δεν ήθελε να εξακολουθήσει αυτή η όμιλία. Άλλα για ποιά λόγο, δεν μπορούσα να μαντεύσω. Μόνο αργότερα το έμαθα, πολύ αργότερα, και σε μια περίπτωση θλιβερή, τρομερή για μένα, που θα την διηγηθώ κι' αυτή σαν έλθη η σειρά της.

Από την άλλη μέρα, ο δάσκαλός μου έκαμε και για τη μουσική ό,τι είχε κάμει για τα γράμματα: έκοψε δηλαδή τετράγωνα ξυλάκια και σε καθένα έχαραξε κάποια σημάδια με το σουγιά του.

Μ' αυτή τη φορά αναγκάσθηκε να ετοιμάσει πολλές τέτοιες πλακίτσες, γιατί τα ψηφία της μουσικής έχουν πιο πολύπλοκους συνδυασμούς από τα ψηφία του αλφαβήτου.

Για να μην παραδραίνουν οι τσέπες μου, μεταχειρίσθηκε και τις δυο μεριές κάθε πλακίτσας. 'Σ όλες έχαραξε από πέντε παράλληλες γραμμίτσες, — το λεγόμενο πεντάγραμμο, — και στη μία μεριά έγραψε το κλειδί του σόλ και στην άλλη το κλειδί του φά. 'Υστερ' άρχισαν τα μαθήματα και πρέπει να πω πως δεν ήταν καθόλου πιο εύκολ' από τ'άλλα. 'Ο Βιτάλης, ο τόσο υπομονητικός με τους σκύλους του, με μένα θύμωσε πολλές φορές.

— Με το ζώο βαστιέται κανείς, μου φώναζε, γιατί ξέρει πως είναι ζώο· μ' εσύ θ'α με σιάσης!

Και σηκώνοντας τα χέρια του κατά τον ούρανό, τάφινε να πέφνουν με δυνατό κρότο στα μεριά του. 'Ο Καρδούλης, που του άρεσε να ξανακάνη ό,τι του φάνοιενταν άστειο, είχε αντιγράψει αυτό το κίνημα· κι' επειδή πάντα σχεδόν καθόνταν στο μάθημά μου, είχα τη φούρνα, κάθε φορά που τα έχανα, να τον βλέπω να σηκώνη τα χέρια του κατά τον ούρανό και να τάφινε να πέφτουν με κρότο στα μεριά του.

— Ορίστε! μου φώναζε ο Βιτάλης· κι' ο Καρδούλης ακόμα σε κοροϊδεύει!

Αν τελμούσα, θα αποκρινόμουν ότι ο πί-

θηκος κοροϊδευε τόσο το μαθητή όσο και το δάσκαλο· με κρατούσε όμως ο σεβασμός και κάποιος άόριστος φόβος. Άλλα κάθε φορά που έκανε τα δικά του ο Καρδούλης, εγώ το έλεγα' από μέσα μου κι' αυτό κάπως με παρηγορούσε.

Επιτέλους τα πρώτα δέματα έγειναν και μία μέρα είχα την ευχαρίστηση να διαβάσω τραγουδιστά μιάν άρια, γραμμένη με τότες από τον Βιτάλη σε μία κόλα χαρτί. Την ημέρα αυτή ο δάσκαλός μου δεν έσήκωσε τα χέρια του κατά τον ούρανό, παρά με χάιδεψε στο μάγουλο και είπε, πως αν εξακολουθούσα έτσι, θα γινόμουν ένας μεγάλος τραγουδιστής.

Έννοείται πως οι σπουδές αυτές δεν έγειναν σε μία μέρα. Έβδομάδες, μήνες ολόκαιρους, είχα τις τσέπες γεμάτες από τις ξύλινες πλακίτσες μου. Έπειτα η εργασία δεν ήταν κανονική σαν του παιδιού που ακολουθεί τα μαθήματα ενός

«Είχα γίνει συμμαθητής του Κάπη.» (Σελ. 78, στ. β')

σχολείου. Μόνο τις ώρες, που άλλοιωτικά θα πήγαιναν χαμένες, ο δάσκαλός μου μπορούσε να μου κάνει μάθημα μουσικής ή ό,τι άλλο.

Κάθε μέρα έπρεπε να κάνουμε την πεζοπορεία μας, που ήταν πάντα σχεδόν μακρινή, γιατί τα χωριά απέιχαν πολύ το έν' από τ'άλλο· έπρεπε να δίνουμε παράσταση παντού όπου μπορούσαμε να έχουμε κάποια είσπραξη· έπρεπε να ξαναμαθαίνουμε τους ρόλους στα σκυλιά και στον κ. Καρδούλη, που αιώνιως τους ξεχνούσα· έπρεπε ακόμα να μαγειρεύουμε μονάχοι μας για να τρώμε το μεσημέρι ή το βράδυ. Και μόνο άμα γίνονταν όλ' αυτά κι' έμενε ακόμα λίγος καιρός, ο Βιτάλης τον χρησιμοποιούσε για να μου κάνει μάθημα, τις περισσότερες φορές κάτω από κανένα δένδρο, ή άπάνω σε κανένα σωρό από χαλίκια. Το γρασίδι ή ο δρόμος ήταν το τραπέζι όπου αράδιαζα τις πλακίτσες μου.

Η εκπαίδευση αυτή, βλέπετε, δεν έμοιαζε καθόλου μ' εκείνη που παίρνουν τόσ' άλλα παιδιά, που δεν έχουν παρά να μελετούν και που όμως παραπονιού-

ται πως...δεν προεθαίνουν να κάνουν τα μαθήματα που τους βάζουν! Μ'α έδω έιναι περίσταση για να πούμε, ότι ύπάρχει ένα πράγμα ακόμα σπουδαιότερο από τον καιρό που έχει κανείς για τη σπουδή· κι' αυτό το πράγμα είναι η προσοχή κι' η επιμέλεια που βάζει 'ς αυτή. Το μάθημα δεν μάς το χώνει στο μυαλό μας ή ώρα που ξεθεύουμε γι' αυτό, παρά η θέληση που έχουμε για να το μάθουμε.

Το καλό είναι που μπορούσα να συγκεντρώνω την προσοχή μου, χωρίς να την παρασκοπώ 'ς τα διασκεδαστικά πράγματα που με τριγύριζαν. Πως θα μάθαινα, αν είχα τη συνήθεια να μελετώ μόνο μέσα σε δωμάτιο, με ταυτίς βουλημένα με τα δυο χέρια, και με τα μάτια κολλημένα 'ς ένα βιβλίο, όπως μερικά παιδιά; Τίποτα βέβαια, γιατί εμείς δεν είχαμε δωμάτιο να κλειστούμε. Τον περισσότερο καιρό περπατούσαμε σε δρόμους της εξοχής, όπου έπρεπε να προσέχω στα πόδια μου, για να μην παραπατώ και πέφτω μπρούμυτα...

Τελος πάντων κάτι έμαθα και στον ίδιο καιρό συνήθισα να κάνω και μεγάλες πορείες, — πράγμα που δεν μου ήταν λιγώτερ' ωφέλιμο από τα μαθήματα του Βιτάλη. 'Ημουν αρκετά καχεκτικό παιδί όταν ζούσα με τη μάνα-Μπαρμπερίνα και θυμάσθε πως μιλούσαν για μένα. «Παιδί της χώρας» έλεγε ο Μπαρμπερής· «με πόδια και μπράτσα πολύ άχαμνά» έπρόσθετε ο Βιτάλης.

Άλλα κοντά του, με τη ζωή στο υπαίθρο, με τη σκληραγωγία, τα πόδια μου και τα μπράτσα μου δυνάμωσαν, οι πνεύμονές μου μεγάλωσαν, το δέρμα μου ηλιοψήθηκε κι' έγεινα ίσως νάντεχ, χωρίς παράπονο, και στη ζέστη και στο κρύο, και στον ήλιο και στη βροχή, και στην κούραση και στη στέρηση.

Μεγάλο ευτύχημα για μένα! Γιατί με δυναμωμένο σώμα, θα μπορούσα να νικήσω και στα δυνατά, στα σκληρά, στα θανάσιμα κτυπήματα της τύχης, που έμελλε να ύποστώ τόσες φορές, στο διάστημα της παιδικής μου ηλικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Από βουνά κι' από λαγνάδια

Είχαμε διασχίσει μεγάλο μέρος της μεσημβρινής Γαλλίας, από την Ωβέρνη ως το Λαγκεντόκ. Άπλούστατος ήταν ο τρόπος που ταξιδεύαμε: πηγαίναμε ίσια, μπροστά μας, στην τύχη· κι' όπου βλέπαμε κανένα χωριό, που από μακριά δεν μάς φάνοιενταν και τόσο φτωχό, έτοιμαζόμαστε για να κάμουμε τη θριαμβευτική 'ς αυτό είσοδό μας. 'Εγώ ετοίμαζα τα σκυλιά, έκτένιζα τη Δούλη, έντυνα

τον Ζερμπίνο, έδωχα ένα έπίδεσμο στο μάτι του Κάπη, για να παίξη το ρόλο ενός γέρου γρινιάρη· τέλος, ανάγκαζα τον Καρδούλη να φορέση τη στρατηγική του στολή. Αυτά ήταν το δυσκολώτερο άπ'όλα· γιατί ο πίθηκος, που ήξερε πολύ καλά ότι το ντύσιμο εκείνο ήταν εναντίον του προοίμιο μιάς εργασίας, αντιστέκονταν ότο μπορούσε κι' εύρισκε χίλια άστειά τεχνάσματα για να μ' έμποδίστη να τον ντύσω. Τότε φώναζα τον Κάπη να με βοηθήσει, και πάντα η έξυπνάδα του σκύλου κατώρθωνε να υπενμνή τις κατεργαριές του πιθήκου.

Αμα ετοιμάζονταν έτσι όλος ο θίασος, ο Βιτάλης έπαιρνε τη φλογέρα του, αρχιδιαζόμεντος όλοι με τη συνειθισμένη τάξη και μπαίναμε στο χωριό με πομπή.

Αν ο αριθμός των περιέργων που σέρναμε πίσω μας ήταν αρκετός, έδιναμε μια παράσταση· αν όμως ήταν τόσο μικρός, που να υήν άξιζή τον κόπο, εξακολουθούσαμε το δρόμο μας. Μόνο στις πόλεις στεκόμαστε δυο-τρεις ημέρες και τότε, κάθε πρωί, ήμουν έλευθερος να πηγαίνω όπου θέλω. Έπαιρνα μαζί μου τον Κάπη, — τον Κάπη άπλό σκύλο, έννοείται, χωρίς τη θεατρική φορεσιά, — και γυρίζαμε στους δρόμους.

Ο Βιτάλης μου έδινε πρόθυμα την άδεια.

— Άρ'όχι έχεις την τύχη, μου έλεγε, να τριγυρίζης τη Γαλλία σε ηλικία που τ'άλλα παιδιά καθόνταναι κλεισμένα 'ς ένα σχολείο, άνοιγε τα μάτια σου, βλέπεις και μάθαινες. Άμα βλέπης τίποτα που δεν το καταλαβαίνεις, άμα σου γεννιέται καμμία άπορία, ρώτα με έλεύθερα. Μπορεί καμμία φορά να μην ξέρω να σου άπαντήσω, γιατί δεν έχω την άξιώση πως είμαι παντογνώστης· μπορεί όμως, κάποτε, να είμαι σε θέση να σου άπαντοίησω την περιέργειά. Δεν ήμουν 'ς όλη μου τη ζωή θασάρχης σκύλων κι' έμαθα κι' άλλα πράγματα άπ' αυτά που μου χρειάζονται τώρα, για να παρυσιάζω τον Κάπη ή τον κ. Καρδούλη στην «έντιμη όμήγυρη».

— Τί πράγματα;

— Γι' αυτά θα μιλήσουμε αργότερα. Μάθε, για την ώρα, πως κι' ένας θασάρχης σκύλ'ον μπορεί, άλλη φορά, να έχει κάποια όηση στην κοινωνία. . . Μάθε ακόμα πως αν, αυτή τη στιγμή, βρίσκεσαι στο τελευταίο σκαλί της κοινωνικής σκάλας, μπορείς, άμα θέλης, να νικήθης σιγά-σιγά και ψηλότερα. Αυτό εξαρτάται κι' από τις περιστάσεις, άλλα πολύ περισσότερο από σένα. Άκουγε τα μαθήματά μου, άκουγε τις συμβουλές μου κι' αργότερα, άμα μεγαλώθης, θα θυμάσαι, έλπίζω, με συγκίνηση και μ' εύγνωμοσύνη τον φτωχό μου σκύλο, που σου έκαμε τόσο φόβο, όταν ήλθε να σε πάρη από την παραμάνα σου. Έχω την ιδέα πως

ή συνάντησή μας θα σε ώρελήσει πολύ.

Ποιά να ήταν η παληά του «όηση στην κοινωνία», που ο δάσκαλός μου μιλούσε γι' αυτή τόσο συχνά, άλλα πάντα με μία έπιβλητική έπιτύλωση;

(Έπεται συνέχεια)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Δεν σου λέω, ήταν κι' οι χρόνοι δύστυχοι μ'α κι' η φτώχεια μας ήταν μεγάλη. Δούλευε η μάνα μου στα ξένα τα χωράρια, πήγαινε εργάτισσα να σκάβη στ' άμπέλια του ένοϋ και τ' άλλονοϋ για να βγάλη μια κόρα ψωμι να φάμε, μ'α το ψωμι δεν το χορταίναμε. Τί να σου κανε κι' αυτή, χήρα γυναίκα η δύλια, δίχως καμμία βοήθεια από πουθενά; 'Ημστε φαμίλια από τέσσερα όνόματα: 'Η μάνα μου μία, εγώ δυο, ο Κωστούλας τρεις κι' η Λένη τέσσεροι. 'Ο Κωστούλας ήταν πέντε χρονών κι' η Λένη έρτά. 'Εγώ ήμουν μεγαλύτερος κι' από τα δυο ήμουν έντεκα χρονώ.

Η μάνα μου, μ'όλη τη φτώχεια της, δεν ήθελε να μ' άποκόψη από το σχολείο και να με στείλ'η σε δουλειά, σε κανένα τσαγκάρικο στα Γιάννινα, που λέει ο λόγος, για να μη μείνω άγράμματος. Καί'εμ' ώρμήνευε η χρυσή μαννούλα μου να μην τα βαριέμαι τα γράμματα.

— Τα γράμματα, παιδί μου, μου λεγε είναι καλύτερα από τα μάτια. Άνθρωπος άγράμματος, ξύλο άπελέκητο, λέει κι' η παροιμία. Μάθε, παιδί μου, γράμματα για να μη σε γελάη ο ένας κι' ο άλλος στο λογαριασμό σαν κοιτ'ο Βλάχο. Τα γράμματα ξυπνοϋν τον άνθρωπο. Τροχοϋν το μυαλό του.

Κι' άλλα χρυσά λόγια που μου λεγε, άλλη φορά τα λέμε.

Το πρωί που θα πήγαινε στη δουλειά, μουδινε έμένα το ψωμι που θα τρώγαμε το μεσημέρι· εγώ, ο Κωστούλας κι' η Λένη. Άν της βρίσκονταν και κανένα κρεμύδι, μ'ας τώδινε κι' αυτό.

— Νά, παιδί μου Θανάση, μου λεγε δίνοντας το ψωμί, να το κόψης σε τρία μερίδια και να πάρτε να φάτε και τα τρία σας άπάνω κομμάτι, το μεσημέρι άμα 'ρθής κ'εσϋ από το σχολείο, να κόψετε την πείνα σας.

Και μ'ας φιλούσε και τα τρία τα παιδιά της.

— Καλό βράδυ και φρόνιμα, μ'ας έλεγε κι' έφευγε.

Έγώ πήγαινα στο σχολείο και το ψωμι τάφινε της Λένης. Αυτή καθόντανε με τον Κωστούλα στο σπίτι. Φτωχό κορίτσι, τί τάθελε τα γράμματα;.. Μ'α ο Κωστούλας σαν ένοιωθε το ψωμί, έβανε τα κλάματα: «Θέλω να φάωω... Θέλω... σωμiiii...»

Τούκοβε μιά σφήνα η Λένη και τούδινε να φάη. Μ'α την έτρωγε κι' ήθελε κι' άλλο. Τούδινε κι' άλλη σφήνα, την έτρωγε κι' αυτή και ξανά πάλε ήθελε κι' άλλο. Έτσι πέθανε το κακόμοιρο, δίχως να χορτάση το μαύρο ψωμί και δίχως να ροδίση τα μάγουλά του.

Ένα πρωί ήταν να πάη σε δουλειά η μάνα μου. Ψωμί λίγο είχε, πολύ λίγο. Μ'ε φώναζε και μου είπε: «Θανάση, παιδί μου, πάρε το ψωμί να φάτε το γιώμα». Και το κοίταξε ακόμα μιά φορά. Μ'ας έζιλησε και τα τρία στην άρδα και, δίχως να μ'ας μιλήση, άρπαξε την τσάπα στον ώμο κι' έκανε να φύγη. Έγώ την κοίταξα και τα θυμάμαι όλα: Καθώς έπήγαινε, έφερε την ποδιά της στο πρόσωπο. Θα σφούγγισε τα μάτια της, γιατί μου φάνηκε πως έκλαιε.

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΣΤΡΟ

«Άστρο, παιδάκι τ' Ουρανού και του Σειρίου αδελφούλα, σε λίκνο ούρανό που άγρυπνά, — κι' από τα προά ματόκια του σταλάζει άγνη ή δροσούλα που λάμπει τις αυγές στυλινά.

«Άστρο θαλασσοπράσινο,

— χλωμό που καίει κεράκι

σ' άγνωστο εικόνημα μπροστά, γλυκαίνει μου τ' άχόρταγο της άγρυπνιάς σαράκι και συντροφιά γλυκειά βαστή.

Κοιμούνται οι άλλοι γύρω μου, κι' εγώ γυρνά 'ς το στρώμα που καίει η κάθε του μεριά — πλαγιάζουν τ' άστρα γύρω του, και αυτό φωτάει ακόμα και μου κρατάει παρηγοριά.

Και τ' άντικρύζει εκεί ψηλά, καθώς γλυκοπροβάλλει, η άφανισμένη μου ματιά. Αυτό άγρυπνεί 'ς τον ούρανό κι' εγώ 'ς το προσκεφάλι, μόνοι κ' οι δυο μας 'στη νυχτιά.

— Άστρο γαλαξοπόρφυρο, ποιά όνομα έσϋ σου μοιάζει, που έχεις τη σύμπτυξη θωριά κι' άκουες μαζί μου τη λαλιά του στετεινού να κράη 'στην κοίτα του άλλαξοκαιριά;

«Άστρο, πως να σε λένε έσϋ; ποιά όνομα σου έανοίγει ο όχρος κι' άμίλητος σοφός; άστρο, που αλώνια θα γυρνάς, κι' η άγρυπνια σ'α μου φύγη και σαν μου άποσβεστή το φώς;

Δεν ξέρω, κι' όμως, τί μ' αυτό; δεν ξεχωρίζω τάχα

τη σύμπτυξη σου τη θωριά; Ξέρω πως τ' άλλα σβύνουνε κι' έσϋ φωτίζεις μονάχα και μου βαστάς παρηγοριά!

Μέσα 'στη λήθη τ' ούρανού το χάνω τ' όνομά σου· μ'α κι' αν το χάνω τί μ' αυτό; Ξέρω για μένα ότι άγρυπνεί κι' έμε κοιτ'η ή θωριά σου· ξέρω να λέω: «Ευχαριστώ».

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

κατὰ τὰ τοιαῦτα τέταρτα, καὶ δὲν εἶναι λίγο... —Τὸ ποταμίον. Καλοῦ- τοιχο. Παρέλκω δυο-τρεις σίγχους ποὺ ἔλεγον τὰ ἴδια, καὶ διόρθωσα ἑλαφρὰ κάποιους ἄλλους. —Ο μικρὸς κλέπτης. Ο ἕξος Νεανίας μοῦ γράφει σήμερα διὲν εἶναι πρωτότυπον. Τὸ ἔχουν πολλὰ Ἀναγνωσματούρια. Ἵσως τὸ Τιμημένον Τουφεκί τὸ μετέφρασε ἀπὸ κάποιου καὶ ἔξασε νὰ τὸ σημειώσῃ. —Παιδικὴ ἀφέλεια. Ὡραὶο καὶ καλὰ μεταφρασμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἀν δὲ συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίωματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μήτρος ὁ Διβέντς, ἄ. (ΕΝ). Ροδόδινκτιλος Ἡῶς, κ. (τρέχα γύρουν). Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, ἄ. (ῖ). Ἀνδρεῖος Πολεμιστής, ἄ. (!!!). Καρδι- ταιώτικος Διάβολος, ἄ. (κάποιος). Πόθος τῆς Πατολίδος, ἄ. (!!!). Διά- τρητο Λάβαρο, ἄ. (ΓΡ). Ὑπερή- φανος Ἑλληνίς, κ. (ΚΕ). Ἀρχαία Δόξα, κ. (ΠΜ). Ἀσφορς, ἄ. (ΚΙΜ). Περίφραξη Κοινητοπούλα, κ. Δευκὴ Σελόνετα, ἄ. (ῖ). Σπαρτιάτικο Δια- βολάκι, ἄ. (ῖ). Χοριατοπούλα, κ. (ΧΠ). Ἀφροστροφῆς Νίκη, ἄ. (ΑΜ). Μελαχροινὴ Χιωτοπούλα, κ. (ΑΧ). Ρωμαϊκὴ Σπετισιωτοπούλα, ἄ. (ΧΗ). Τρελλὴ Καστανή, κ. Πανε- λήμιος Ἑνωσις, ἄ. (ΒΓ). Ἀσφορς Γάτος, ἄ. (ΓΞ). Σιωνιστής, ἄ. Ἀσ- τροφεγγιά, κ. (ΠΒ). Χρυσήλιος, ἄ. (ΜΠ). Ἀθανάσιος Διάκος, ἄ. (ΜΑ). Θλιβερά Ἀνάμνησις, κ. (ΣΚ). Πα- τοινὸς Γαβριάς, ἄ. Νικηφόρος Ἀετός, ἄ. (ΕΣ). Φλαμπουρ τῆς Δευτεροῦς, ἄ. (ΑΩ).

Ἀναγνωσεις ψευδωνύμων. Φε- ρωντὴ Βαρκοῦλα, κ. Πουπέ, κ. Γόρ- διος Δεσμός, ἄ. Δημοκρατία, κ. Μουρῆ, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 50 διὰ 25 περίπλεον 10 λεπτὰ ἢ ἑξέτις.]

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλᾶξουν: Μήτρος ὁ Διβέντς με Κόρη τ. Κυμ., Ψευτ. Κουκί, Κυρηγέ. Ἀ- ρισμ., Τρελλ. Νεστ., Γλυκὴ Παρελθ., Νάρκισ. —Ὁ Ἐκκεντρικὸς με Τισρκ., Νεστ. Νεστ., Κλερ. Βόλε, Σφίγγα, Ζινέ. —Ὁ Ὁρμαβὸς τοῦ Δικαίου με Κόρητα Χτ., Ὁρμαβ. Ἑλλην., Δουλ. τ. Ἀνατολ. —Ὁ Φερωτὴ Βαρκοῦλα με Τραγ. τ. Δευτ., Δόξασμ. Ἑλλάδα, Ψευδωνυμοῦχος Κρήτης, Μυτιλήνη, ἢ Πουπέ με Δόξασμ. Ἑλλάδα, Τρελλὸ Διαπλάσσι, Ψευδωνυμοῦχος Κρήτης, Διρίσση. —Ὁ Ἀσφρομύτης Δέων με Διολό. τ. Χαλκίδος. —τὸ Πατριδὸ Ναυτοπόλιν με Κόμ. Χτ., Νικηρ. Σίφος, Κάμεν, —τὸ Ἀντελ- λένιο Συννεγάρι με τὰ ψευδώνυμα Πετρώ, Γυθίου, Καλαμίν, —Ὁ Ὀλιμ- μένη Ψυχὴ με Γλυκ. Παρελθ., Ἀγο. Τριγ., Ἀσφρ. Ἑλληνίδα. —Ὁ Ἑ- λευθέρα Ἑλληνοπούλα με Ψευτ. Κουκί, Κάνια, Κελαϊδίστο, Ἀνμ. τ. Ἀγροῦ, Σανθ. Μελαχροιν., Κόρ. τ. Βουν., Γραχίαν, Κόρ. τ. Κυμ. —Ὁ Νέμος με Τισρκ., Ἀνεμοσιόρβ. —Ὁ Βουλγαρογράφος με Λαίλαπα, Σεπ. Δόρβ., Πλοαρ. Γράντ. —Α-

ρίων ὁ Κιθαροδὸς με Τρελ. Ἀτσιγγ., Τρελ. Νεστ., Πινέλο τ. Ραφ., Σεπ. Δόρβ., Δουροφόρος, Σανθὴν Ἑλλη- νοπ., Βερεν. —Ὁ Σεπεσμένον Δόρδος με Μεσση. Ἀκτὴν, Ρεζεντὰ, Κελαϊ- δίστο. —τὸ Τιμημένον Τουφεκί με Σν- νίδ., τ. Βερελ., Δοξο. Διαβόλ., Ἰδ. Ἑλλάδα, Τρελλοασακ, Ναπιενοκό- φκα, Ρομπίν, Ναυτοπαῖδα, Πατρι- νύπ. —Ὁ Ἀσφορς με Χλωμοπούλ., Ραφαέλ., Ζινέτ., καὶ με ὅλους τοὺς ψευδωνυμοῦχος Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γεώρ. Ι. Σαραντ. (ἔ- λαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ ἐξηντὶ ἡμέ- ρα ὡς ὅτι τὸ πῶς μετὰ προσεχέ.) Ἑλληνικὴν Ἰδέαν (ἀπεναντίας) ἐχου- στείλει ἄπειροι ἄλλα τῶα ἢ ἔναρ- χισω Δικωνισμοῦ, διότι ἤθελα πρῶ- τα νὰ δημοσιευθῶν μερικὴ Σελίδες, ποὺ εἶχα με ἰδούμε τὸσον καιρὸς) Δ. Α. Ζακυνθ. (ᾧ; εὐχαριστῶ ὅλους τοῦ Συλλόγου σα; ἄλλα Δαχεῖα νὰ μὴ ἐκδώτε, διότι καὶ ὑπὸ τοῦ Νό- μου ἀπαιτοῦνται καὶ ἐγὼ δὲν ἐνοῶ τί χρειάζονται) Κήρυκα τῆς Ἑλε- νθερίας (τὰ μετρηστέα ἀποκλείονται) Ρομυελωτάκι (ἐξήρπυλα τοῦ 1918 ὅτι ἀδύνη) Βασιλίδι (διεδικάθη) Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ ὅμοι: εἶναι γυιὸς τοῦ ἀκέραιου τοῦ καλύτερου) Ρομα- νικὴν Σπετισιωτοπούλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ποίημα) Μελαχροινὴν Χιω- τοπούλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐνεργείας) (τὸ ἐΣύλλογος Δημοκρατίας δὲν εἶναι ψευδώνυμον, εἶναι Σύλλογος) Ἑξόν Νεανίαν (τοῦ τὸ ἐδεῖξ, καὶ εἶπε δι- μορεῖ νὰ γράψῃ καὶ νὰ πορευθῇ δι- μορεῖ αὐτὰ τὰ φοβερά καὶ πένθιμα θέματα) Φαέθοντα (παρρηγέλια ἐξε- τελέσθη) Ν. Κουντ. (εὐχαριστῶ) Ἀ- σφορς (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) πολὺ χαρακτηριστικὸν τὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἐφύλαξα, νὰ τὸ βάλω, ἂν εἶναι τόπος, εἰς τὸ προσεχέ) Χοριατοπού- λαν (ὅχι, δὲν εἶναι πλέον συνδρομη- τρία) Δοχοφορὸν Ἑλληνα (χαίρω ποῦ εἶναι καὶ ἰσχυρὸν εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Ι. Γ. Νικολ. (ὅπαρουν ἀκόμη δέκα ἀντιπαρα 5 δρ. τὸ ἔα) Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος (αἰ ἔΑν- ψιζὶ τοῦ κ. Βώρκε) τὸ 1901, καὶ τὸ Ἑλληνοποιεῖται τὸ 1906) Ἀέοντα τῆς Χαριόμνης (δεκατ.) Ροδόχρουν Βιολέταν (ναί, εἰμπορεῖ διδάσκει τὸ Α' Κερ. τοῦ Ὀδηγοῦ) Νικητὴν τοῦ Μαζερῶν (ἐνεκρίθησαν τὰ δύο) τὰ- λια δύο ἀνέχουν εἰς ἄλλους τὴν ἀγγε- λαν ἐναστέλλει τὴν νὰ δημοσιευθῇ) Ὁρμαβὸν τοῦ Δικαίου (πολὺ μέτριο) ἢ τεχνολογία ἀντιπαρα καὶ ἡ ἱστο- ρία υπερβολικὴ δοκίμασε νὰ λήμῃ ἄλλο καλύτερο) Ἀκτὴν (πρωτογραφία ἐλήφθη) ναί, εἰμπορεῖ καὶ ἀγοραστὴ; χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλό- γου σα;) Ἑξόν. Νεστ. (ἔσπειλα ἤτο ἀκατάλληλον) Γλυκωπούλα Ἀθηνῶν (ἔσπειλα καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὴν ἀγάπην) Καλλιφωρον Ἀηδόνα (ἐγ- κάρδια συλλυπητήρια) Γοργὴν Φαρο- πούλαν (ἐπιτρέπει) Κόκκινον Βρά- χον, Νικητὴν Δάφνην, Νεοδίδαν τοῦ Βοσπόρου, Ἀναγεννηθ. Ἑλλάδα, Ν. Δούσον, Ναδιαν, Σβέντζον, Ἀ- στέδα τοῦ Βέγα κτλ. κτλ.

Γενναῖον Οἰκονόμου. Ἡρωίδα Ἑλ- ληνοπούλαν, Τιμημένον Τουφεκί, Κά- μεν κτλ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐσπα- θυμια). Ἑλληνοπούλον, Παιδί τῆς Ρου-

μείας, Ἑλευθερωτὴν, Κῦμα, Σου- λιώτισσαν, Θαλασσινὸν Τραγοῦδι, (ἔ- λαβα, εὐχαριστῶ, ἔσπειλα.) Γόρδιον Δεσμόν, Σεπεσμένον Δόρ- δον, Ὁρμαβὸν Ὁλόν, Μεγαλειόν τῆς Ἑλλάδος, Μπουμπουλίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Χρυσόθεμιν, Τρελλὴν Καστανὴν, Λάβαρον τῆς Ἑλευθερίας, Δικηγό- ρον τῶν Συνδρομητῶν, Ἀγροῦν Τριγ- γάν, Ἀνεμοσιόρβιον, Πλοαρχον ἔδεν (ἔσπειλα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 22αν Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστον Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 22ας Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσι- ευθῇ, ἢ ὡς καὶ τῶν προηγουμ. φυλλᾶδ.]

124. Δεξιόγλωσσος
Τόπου ἐπίσημα μαζί
Με ὁπωρικὸν γλυτῶ,
Ἄθος κάνουν ταπεινόν,
Δευακίτρινον, κοινόν,
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀλιμμένης Ψυχῆς

125. Στοιχειόγραφος
Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁπωρικόν,
Ἄν ποσὼς δὲν με πειράξῃ;
Μὴ δὲ ἰδῇ; γαρκατικόν,
Ἄν τὴν κεφαλὴν μάλ' ἀλξῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Φαροπούλας

126. Μεταγραμματομῆτος
Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Βήτα
Καὶ ἢ ἰδῇ; εἰς τὴν σιγῇ,
Ἀπὸ μέρος λόγου, λῦτα,
Κίλγισι νὰ παραχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου
127. Ταῦ
+++++ = Μήν.
* * * * * = Ἐπιθετον
* * * * * = Κριτὴς τοῦ ἁ. ἡου.
* * * * * = Ἐπ' ἔρρηκα χρόνου.
* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ καθέτως θεῖς τῶν Ρωμαίων.
Ἐστάλη ὑπὸ Πόπης Κ. Ζαρχαχάν

128. Δικτυωτόν
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

1. Στρατηγὸς Κατακτητοῦ.
2. Χώρα τοῦ Ἑλληνικοῦ.
3. Ὁ τὸ βῆ; ἐπὶ Βλαυτί.
4. Στὴ γεωγραφικῇ ἐργασίᾳ.
5. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλ. τοῦ Μέλωντος

129. Κρυπτογράμικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Πιπνόν.
2 3 1 2 8 = Ἰερόν.
3 2 5 2 8 = Νῆσοι.
4 6 7 2 8 = Ἐβραυστον.
5 2 3 4 = Ὀκλον.
6 8 1 2 8 = Δαχέον.
7 6 3 2 8 = Πιπνόν.
8 4 7 7 6 8 = Ρωμαιοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουσταναλλᾶ

130-131. Δογοποιίνα
1. —Ποῦ νῆσος εἶναι πέρασμα;
2. —Ποῦ πόλις σου λέγει νὰ γίνῃ; Α;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁρμαβὸν Ἰδεόδου

132. Διπλὴ Ἀνεμοσιόρβις
Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ληγουμένων λέ-
ξιων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν τῶν ἀντωνύ-
μων Ἀθηνῶν τὰ δὲ δεύτερα γράμματα,
ἀλλ' ἀντιστρέφει, τὸ ὅλον ὄνομα:

1, Ρήτωρ, 2, Ποταμὸς τῆς Ἰτα-
λίας, 3, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος, 4 Ἀρ-

χατος, ἰατρό; 5, Ἰερό; βοῦς, 6, τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τὴν Τιμημ. Γαλαν-
133. Ἑλληνοσύμφωνον
νο - εουη - α - αη - νευα;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνο. Τρελ.
134. Γρίφος

τι
16Ε
τι κλείς τι
16Ε 16Ε
τι
16Ε
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πεισματάρως Κερ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φ.

355. (Δὲν ὑπάρχει). — 356. Ἀντι-
(Ἀντωνίμια). — 357. Χίλιας-Ἰλιάς.
Εἰς τὸ ὅμα ἐξ εἰν καὶ τῆς
χ. η. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλην
δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν ἀνω). — 359-361.
τὸν Ἀσπον. 2. Τὸ Λεοντάριον. 3. Ἰ-
λος. — 362. ἈΘΗΝΑ (Ἀναφρη, Σα-
κη, Κρητη, ΤηΝος, Σελιδος).
Ἀλὲν ἀριστὰ εἶναι (εἰς ἀρ-
ῆβην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.)
τοὺν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, μετὰ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

Πανελλήνιε Πόδε, Δαρισσαῖκόν
βολάκι, εἰ ἀγαπημένοι φίλοι
εἴσθε!

Κάμεν, σὲ ἀνεκάλυψε!

Πανελλήνιος Ἑν-
[10'—107]

Μυγκέ, θερμὴ εὐχὴ γιὰ τὰ
ἐλπίδας σου. Μετὰ πολλὰ φίλια. — Α.
[10'—108]

Ἐλευθερὸν Πόλη καὶ Καλαμά-
Ἀουλοῦδι, σὰς ἀνακαλύψιμην
σβαί ἢ Π. Σκυροῦ καὶ ὁ Ι. Καρ-
νίκη. — Δαρνοστεφῆς Ἑλληνο-
νεμόμυλος.

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. καὶ Ν.
ποστὶλ με ὅλους καὶ ὅσας.
τιμὴ τοποῖα. Δις: με Μιχ. Σαρ-
p. r. Μυτιλήνην.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΝ

Θ., ἐπαινεῖσαι; Ἀνακάλυψε
ψευδωνυμὸν μου. — Βρο. Σκαλ-
[10'—111]

Τὸν ἀγαπητὸν μετ' ἑλόν Δημήτ-
Κάταραρον ἐπὶ τῇ σκληρᾷ
λεῖα τῆς ἀγαπητῆς τοῦ ἀδελφοῦ;
θερμῶ; συλλυποῦμεθα.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΝΙΚΗΤΗΣ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥ-
[10'—112]

Γαλανὴ Στανυφορὰ, περὶ τῇ
ἐκπληρῇ καὶ ἀπαύστῃ...
[10'—113]

ΗΡΩΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙΣ

Ο ἈΣΦΟΡΟΣ
εἰσερχόμενος εἰς τὸν
πλασιανὸν Κῶκλον, χαίρετε
παξάντας.

Θιακὸ Διαβολάκι!... Ἀοῦα!
ΜΠΟΥΜΠΟΥΑ!
[10'—115]

Γρυθιωτάκι, δέχου ἀλλήλων
φίλν; Ἀποβῆτε Ναύτα, ὅ-
σαι τὶ σοῦ εἶπε ἡ Δάφνη; Εἰς
Καρ... ὅς ἔβρω.
Θέριμος Ἀσπὸς